

grapher, dog med nogle ubetydelige Endringer, som de forandrede Forhold, hvorunder vi leve, have gjort nødvendige, naar man vilde optage disse Bestemmelser paany. Der er et Spørgsmaal, som strax paatrænger sig ved denne Lovs Revision, nemlig, om hvorvidt de særlige Bestemmelser med Hensyn til Sædberegningen, som finder Sted efter Loven af 12te Januar 1858, ikke nu ved denne Lovs Revision, burde ombyttes med den Sædberegning, der er gjort gjældende i samtlige øvrige Lønningslove, hvor dette System er indført. Da denne Lov var for i sidste Rigsdagsamling, var der i det daværende Regjeringsudkast optaget de Bestemmelser for Sædberegningen, som ere fastsatte i andre Lønningslove, dog uden af Hensyn dertil at nedsette selve Lønningsfakterne i § 2. Det Udvalg, som dengang var nedsat, fandt imidlertid, at det, da den nye Sædberegning er fordeeltigere for de vedkommende Embedsmænd, kun var stemmende med Billighed, naar en passende og rimelig Nedsettelse i Lønningsfakterne gik ved Siden deraf, eftersom der ikke dengang kunde være Tale om — og heri vare Regjeringen og det daværende Udvalg enige — at forhøje selve Lønningerne igjennem Sædberegningen. De Forhandlinger, som dengang bleve førte mellem Udvalget og den daværende Cultusminister, førte til, at man enedes om, hellere end at foretage de Nedsettelser, der af Udvalget vilde blive foreslaaede i Lønningsfakterne i § 2, at blive staaende ved den ældre Sædberegning efter Loven af 12te Januar 1858, og det er det, som nu ogsaa foreligger her. Det Udvalg, der iaar har behandlet Sagen, har ikke fundet, at det var hensigtsmæssigt at optage dette Spørgsmaal til en ny Drøftelse, men har holdt sig til det, hvorom Cultusministeren og det i forrige Samling nedsatte Udvalg vare blevne enige. — Med Hensyn til den foreslaaede nye § 7 vil det ærede Thing have seet, at Udvalget deler sig i et Fleertal og et Mindretal. Indholdet af denne Paragraph har paa Lovens tidligere Trin været underkastet en meget omhyggelig og udførlig Forhandling. Det i forrige Samling nedsatte Udvalg havde foreslaaet en ny § 35 i Lovudkastet, der lød saaledes: „Kongerigets Finantsminister be-

mynndiges til at afgjøre alle fra vedkommende Embedsmænds Side reiste Spørgsmaal angaaende denne Lovs Anvendelse, og skal saaledes Fortolkningen af Loven ikke kunne gjøres til Gjenstand for Rettergang.“ Der fandt, som sagt, en udførlig Forhandling Sted herom, og flere ærede Medlemmer reiste bestemt Indsigelse imod denne Paragraphs Bestemmelser, men den blev dog vedtagen ved anden Behandling. Forinden tredie Behandling foreslog Udvalget imidlertid en Forandring i Redactionen, som det troede, vilde kunne tilfredsstille de Medlemmer, der havde været imod den første Redaction, og Paragraphen blev da tilsidst i Folkethinget vedtaget i følgende Form: „Kongerigets Finantsminister afgjør alle fra vedkommende Embedsmænds Side reiste Spørgsmaal angaaende denne Lovs Fortolkning, saaledes at hans Afgjørelse ei af dem kan gjøres til Gjenstand for Rettergang.“ Nærværende Udvalgs Fleertal har nu troet at kunne gaae den modstaaende Anstuelse endnu mere imøde ved den Redaction, det nu foreslaaer, og som aabenbart maa synes at fjerne de væsentligste af de Betæneligheder, som under sidste Samling bleve reiste fra den modsatte Side. Forslaget gaar nemlig, som det vil sees, ud paa, at „Opgjørelserne af de vedkommende Embeds- og Bestillingsmænd efter nærværende Lov tilkommende Gager og Lønningsdele blive at forelægge Finantsministeren, inden nogen Anvilsning kan finde Sted, og har det sit Forblivende ved den af denne Minister givne Bestemmelse, uden at hans Afgjørelse af vedkommende Embedsmand kan gjøres til Gjenstand for Rettergang.“ Her er altsaa blot Spørgsmaal om Opgjørelsen af de vedkommende Embedsmænds Gager og Lønninger. Det ærede Mindretal ønsker derimod, at man skal blive ved, hvad der er bestemt i § 7 i den Lov, hvortil der oftere er henviist, nemlig Loven af 19de Februar 1861 om Lønninger for de under Kongerigets Ministerier hørende Embeds- og Bestillingsmænd, med Undtagelse af selve Ministeriernes Personale, hvori der kun bestemmes, at den Opgjørelse, der skal forelægges vedkommende Minister, og som ikke senere kan gjøres til Gjenstand for Rettergang, er Opgjørelsen af de Embeds- og Bestillingsmændene efter §§ 1 og 2 tilkommende Gager